

Трудно признание
ЛОРА КЕЙ

ТИАРА БУКС
София
2016

Laura Kaye
Hard to Come By
Copyright © 2014 by Laura Kaye
Published by arrangement with HarperCollins Publishers, Inc.
All rights reserved

© Юлияна Петрова, превод от английски, 2015
© Милена Цветанова, оформление на корица, 2016
© Яна Иванова, редактор, 2015
© Тиара Букс, 2016

ISBN: 978-954-2969-53-2

Всички права са запазени. Сканирането и публикуването на тази книга или на части от нея в интернет, както и възпроизвеждането ѝ под каквато и да било форма, без предварителното писменото съгласие на издателя, освен в случаи на кратки цитати в статии и рецензии е в нарушение на Закона за авторското право и сродните му права и се наказва по установения законов ред.

ЛОРА КЕЙ

**ТРУДНО
ПРИЗНАНИЕ**

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС

София

*На Кристи, заради това, че винаги е редом с мен. И на семейството ми, заради героичната им подкрепа.
Благодаря.*

Глава 1

Дерек ДиМарзио щеше да откачи. Между дните, прекарани в принудително бездействие, затворен в стар склад с куп също толкова раздразнителни здравеняци, и рисковете, свързани с хакването, което опитваша, той бе олицетворение на нервна, неспокойна енергия.

С очи, залепени за екрана на компютъра, Марз крачеше напред-назад зад стола, зает от Чарли Мерит, който бе мълчалив като камък, докато въвеждаше поредица от сложен код на клавиатурата. Чарли беше цивилният син на починалия – мръсен – командир на екипа на Марз от Специалните части на армията. Точно сега най-важното за целите им бе, че той е и компютърен гений и хакер по професия. В реалния си живот Чарли използваше хакерските си умения за добро, изпробвайки системи за компютърна сигурност на различни фирми, като се опитваше да проникне в тях. За късмет на Марз, мъжът бе готов да излезе и извън правия път.

Сегашната им цел: *Архив човешки ресурси на военното командване* – базата данни на всички досиета на персонала на армията. Надяваха се, че това е първата и последната им спирка за информацията, която им бе

необходима относно ветеран от Специалните части на армията на име Мани Гарза, за когото Марз и екипа наскоро бяха научили, че е работил с враговете, свързани със заговора, съсипал живота и репутацията им и убил седем от съекипниците им.

Спирайки зад стола на Чарли, Марз се наведе над рамото му и си пожела това да проработи. Той въздъхна.

Чарли отметна дългите кичури тъмноруса коса от пред очите си и надникна през рамо, извивайки вежда.

– Сега и аз те подлудявам, нали? – попита Марз, правейки крачка назад.

Чарли му се усмихна леко и поклати глава.

– Не се притеснявай. Ще се погрижа за това.

Кръстосвайки ръце, Марз кимна.

– Разбира се, че ще го направиш.

Чарли беше вършил нещо подобно преди, когато нечестният му баща бе умрял и оставил поредица от загадки на прага му. Ако някой можеше да се справи, то това бе Чарли.

Проблемът беше, че когато Марз не бе този, който седеше пред клавиатурата, дяволски се изнервяше. Не беше свикнал да свири втора цигулка, когато ставаше дума за компютри, не че негодуваше срещу Чарли дори и за миг – не и когато мъжът представляваше изключително необходимия втори чифт ръце за планината от компютърни изследвания, от които разследването им се нуждаеше.

Бяха търсили Гарза дни наред, но въпреки че го бяха видели със собствените си очи, онлайн мъжът беше призрак.

Минутите минаваха. Марз изпъна врат и се опита да се отърси от част от напрежението, което предизвикваше прецаканата ситуация, в която се бе озовал. Не само

Трудно признание

той. Марз и останалите четирима оцелели членове на екипа му от Специални части на армията – Ник Рикси, Бекет Мърда, Шейн МакКалън и Изи Кантрел – както и цял набор от нови приятели и съюзници. Преди повече от година петима от тях едва бяха успели да се измъкнат живи от засада на контролно-пропускателен пункт в Афганистан – бързо бяха осъзнали, че засадата е била подготвена, защото командирът им – полковник Франк Мерит, е бил замесен в мръсни сделки.

И това не беше най-лошото. Като че ли критичните наранявания на трима от петимата оцелели не бяха достатъчно лоши, та бяха обвинени за смъртта на съекипниците си, уволнени от армията и изпратени за Щатите без приятелите, кариерите и честта си. Разкриването на това, как и защо тези лайна се бяха изсипали върху екипа и кой стоеше зад случилото се, бяха въпросите, които събраха всички тях отново преди около десет дни.

И Марз бе готов за някакви проклети отговори. Една мисъл го осени и той се наведе отново.

– Хей, какво ще стане, ако ти...

– Марз, ела и остави Чарли на мира за пет минути – чу се груб глас от другия край на огромното недовършено пространство, което беше отчасти фитнес, отчасти столова и военна зала.

В далечния ъгъл, срещу системата от компютри, Ник и Бекет, двама от останалите съекипници на Марз от Специалните части, си бяха организирали спаринг среща и се биеха през последния половин час. Всеки обикаляше другия, вкарвайки удари, където успее. Докато Ник притежаваше бързина и ловкост на своя страна, то Бекет беше като камион мак на крака – напълно необуздана и непреклонна сила.

Шляпвайки Чарли по гърба, Марз каза:

– Извикай, веднага щом...

– Ще го направя – отвърна мъжът, без да отмества поглед от екрана.

Прокарвайки ръце по лицето си, Марз прекоси стаята. Косата на Ник бе толкова влажна, че изглеждаше почти черна, а когато се обърна с гръб към Марз, разкри масивната си татуировка на свиреп дракон, извит около дълъг меч. Създанието бързо се скри отново, когато мъжът се извъртя с висок ритник, който за малко да уцели Бекет в брадичката. Бекет се ухили и се спусна напред със смъртоносна сила, присъствието на която в стаята се усещаше почти физически. Очевидно Марз не държеше монопол върху чувството, че полудява, задето е затворен тук, ако енергията, която тези двамата влагаха в боя ей така, за забавление, беше някаква индикация.

– Защо бих искал да гледам как вие двамата се пребивате един друг? – попита Марз, докато стоеше на ръба на неофициалния ринг.

Той погледна Ник, бившият им втори в командването, чиято молба за помощ бе обединила петимата бивши съекипници, докато мъжът се изплъзваше от един от чупещите ребра удари на Бекет.

– Тайм аут – каза Ник, пресичайки ръкавиците си една върху друга, за да образуват „Г“.

Той свали дебелите черни ръкавици без пръсти и ги хвърли към Марз.

– Няма да гледаш. Ще се отървеш от част от проклетото безпокойство, преди да полудееш. Или ще накараш някой от нас да го направи.

Марз хвана първата подплатена ракета срещу гърдите си, но изпусна втората и тя падна на пода.

– Задник – промърмори той с усмивка, докато опас-

Трудно признание

но се навеждаше, за да я вдигне.

Неща като навеждания в кръста и коленете – да не говорим за по-обичайни движения, като изкачване на стълби или ходене по неравни повърхности – не бяха толкова лесни, когато единият ти крак не е от плът и кръв. В деня на тази съдбовна засада Марз бе оставил четиридесет на сто от дясната си страна да лежи на прашния път в средата на скапания Афганистан след като граната буквално го бе взривила на парчета. Оказа се, че в един сценарий граната-срещу-крак, гранатата спечели. Иди го разбери.

Не че Марз би променил развитието на събитията. Защото загубата на крака му означаваше, че Бекет, най-добрият приятел на Марз в целия свят и най-близкото нещо, което някога бе имал до брат, щеше да остане с два крака. Марз не се бе поколебал за миг преди да избухта Бекет далеч от експлозията. По-добре самият той да пострада, отколкото да допусне приятелят му да бъде ранен. И да вижда как мъжът се придвижва с малко повече от накуцване, караше жертвата му да си струва. Марз винаги се бе възхищавал на едно нещо в обществото на Специалните части, и то не бе само това, че можеш да разчиташ на някой да ти пази гърба, а това, че този някой знае, че ти пазиш неговия. Без значение какво се случва.

– Не съм *чак толкова* досаден – каза Марз, знаейки много добре, че, *да*, точно сега, вероятно беше.

– Пич, направо си му се качил на гърба – заяви Бекет, докато избърсваше потта от челото си с опакото на ръката си.

Извивайки вежди, Ник посочи Бекет и кимна. Марз изстена и пхна ръка в едната от ръкавиците.

– Добре. *Може би* имате право – измърмори той. –

Освен това сритването на задника на Бекет винаги ме кара да се чувствам по-добре, така че ще получа поне това.

Той се усмихна самодоволно към приятеля си.

И изобщо не хареса това, което видя там.

Бекет имаше най-сините очи, които някога сте виждали на друго човешко същество, а в момента бяха съсредоточени върху долната половина на десния крак на Марз, където черни панталони прикриваха протезата на крайника от погледа. Вината на Бекет за ампутацията на Марз почти винаги бе изписана на лицето му. Без значение какво казваше или правеше Марз, Бекет, изглежда, не бе в състояние да се отърве от това чувство. Залагаше десет-към-едно, че Бекет щеше да...

– Не, няма проблем – каза Бекет, издърпвайки собствените си ръкавици. – Вие двамата действайте. Трябва да върна няколко обаяния.

Кучи син. Понякога Марз мразеше да е прав. Не често. Но в моменти като този, когато инстинктите му крещяха, че Бекет не иска да се бие с него? Да, определено в този момент.

– Пич. Не ми се измъквай – каза Марз, преструвайки се, че не знае възможната причина за това *защо* Бекет отказваше да се бие с него. Защото не искаше да нарани Марз. Защото го смяташе за прекалено... какво? Уязвим? Беззащитен? Слаб?

Бекет го погледна развеселено, докато вдигаше телефона от виниловата пейка.

– Друг път може би.

– Какви са тия *може би* глупости? – попита Марз, намирайки, че му е трудно да поддържа веселото настроение.

По начинът, по който бе израснал той – изоставен

Трудно признание

от родителите си, които не си спомняше добре, в системата за приемна грижа – хуморът винаги е бил неговият защитен механизъм. Но това изискваше работа. Понякога повече, отколкото искаше да положи.

Марз застана пред Бекет. Големият мъж се загледа в него, белезите от шрапнели около дясното му око караха погледът му да изглежда по-суров.

– Просто израз. Това е всичко – отвърна Бекет.

Марз пое дъх, за да нарече глупости отговора, когато телефонът на Бекет избръмча в ръката му. Той натисна един бутон, постави телефона до ухото си и каза:

– Мърда, на телефона.

Марз отстъпи. Засега. В даден момент щеше да им се наложи да си поговорят сериозно за навика на Бекет постоянно да се държи с него така, сякаш ще се счупи. Това със сигурност нямаше да свърши работа за Марз в дългосрочен план, не и ако не преодолееха случилото се.

– Аз ще се радвам да ти сритам задника – каза Ник зад него. – Да го направим.

Обръщайки се, Марз видя как Рикси взема друг чифт ръкавици от един метален рафт и се отправя към центъра на ринга. Странните бледозелени очи на мъжа мълчаливо питаха Марз дали ще участва, или не. Марз удари ръкавиците си една в друга и се присъедини към него в средата на откритото пространство.

Ник го водеше по бързина и ловкост, но Марз беше непредвидим боец. Винаги е бил такъв. Ако си наполовина израснал по улиците, си се научил да се биеш мръсно. И в ситуации от реалния живот той носеше еквивалент на титанова бейзболна бухалка върху крака си, така че винаги имаше скрито предимство.

Двамата се обикаляха около минута и Марз установи ритъма и движението на тялото си. Не се движеше

както обикновено, но бе изминал адски дълъг път през последните четиринадесет месеца. Направи лъжливо движение с дясната си ръка и пласира ъперкът в челността с лявата.

– Не се сдържай заради мен, Рикси. Чуваш ли...

Бам!

Удар в корема. Марз се стегна при болката и се приготви за следващото си нападение.

– Не бих мечтал за това – усмихна се Ник самодоволно и му намигна.

Тогава започнаха. Пет минути. Десет минути. Двадесет. Единственото нещо, което Марз не можеше да направи, както и Ник, бе да се възползва от уменията в кикбокса, които владееше някога. От една страна, не би рискувал да нарани приятеля си с неодошевия предмет в края на крака му. От друга, вече не разполагаше със същата сила в дясното бедро, пък и не искаше да се самонарани, като натовари крака си повече, отколкото е готов да понесе. След целият път, който бе изминал, все още му оставаше доста.

След секунда невнимание Ник сграбчи горната част на тялото му, плъзна крак зад коленете му и го събори на земята.

– По дяволите, човече. Добре ли си? – попита Ник. – Не мислех.

Марз се претърколи по гръб и се подсмихна.

– Какво има да му мислиш? – сякаш трябваше да пита. – Беше чисто поваляне. Честно и почтено. И аз съм добре.

– Но аз, ъ-ъ... – Ник прокара ръка през влажната си коса.

Мъжът стъпваше на пръсти около *слона в стаята*. Ампутацията на Марз. И това бе супер гадно особено

Трудно признание

след като Марз лежеше там, свален върху собствения си голям седалищен мускул. Може би бяха прави. Може би той бе слабото звено в момента. При мисълта, лед се плъзна във вътрешностите му и той поклати глава.

– Просто не исках да сваля протезата ти или да я повредя. Това е всичко – обясни Ник, слагайки ръце на хълбоците си.

Преодолявайки психическата си паника, Марз реши да не съди Рикси прибързано и да му повярва. Освен това, тъй като някои протезни крайници можеха да се изкривят или да се извадят от мястото си, не можеше да отрече, че това е основателна загриженост.

Загриженост, която можеше да разсее.

– Няма как да стане – каза Марз, разкопчавайки панталоните при глезена и навивайки плата над коляното си. – Запечатан съм вакуумно към това чудовище. Не можеш да го извадиш, дори и да се опиташ.

Той случайно погледна към Бекет и разбира се, погледът на мъжа бе прикован към тях. Което вероятно означаваше, че е видял как Марз беше подкосен. *Страхотно.*

Ник се наведе, за да разгледа по-отблизо протезата. Марз бръкна в джоба си и извади малко черно дистанционно управление. Той го вдигна между пръстите си.

– Аз буквално съм машина.

Дистанционното управляваше вакуума на протезата му – частта, която гарантираше, че вдлъбнатината и външният ръкав държат с херметическа, неподвижна хватка крака му.

– Ти си мъжът за Шест милиона долара* – каза Ник

---

* The Six Million Dollar Man е американски телевизионен сериал за бивш астронавт, който има бионични импланти и работи за тайна правителствена организация – Б. р..

с усмивка, докато разглеждаше крайника му.

– Не, не. Аз съм Терминатора – заяви Марз, имитирайки акцента на *Арнолд*. Беше израстнал с филмите Терминатор и повторенията на бионичния мъж, така че доста му допаднаха и двете препратки. – Ето, ще ти покажа – той вдигна крака си към Ник. – Хвани го и се опитай да го махнеш.

Очите на Рикси се разшириха, преди челото му да се набръчка.

– Ъх..

– Не е като да издърпаш пръста ми. Обещавам – ухили се Дерек.

– Е, добре е да се знае, предполагам – хуморът се появи в погледа на Ник, но не замени скептицизма му.

– Сериозен съм. Няма да успееш да го направиш. Залагам двайсетачка.

Ник се надигна и хвана черния метален ствол, простиращ се от стъпалото нагоре.

– Сигурен ли си?

Марз се засмя.

– Пич, дръпни крака ми вече.

С несигурна усмивка Ник дръпна. Тялото на Марз го последва, блузата му се набра срещу студения под. Усмивката на Ник се разшири и той дръпна по-силно, влачейки Марз по пода. Скоро Марз се бореше срещу него, опитвайки се да намери опора срещу гладкия бетон или да сграбчи тежката пейка. Нямаше късмет. Когато Ник изви глезена му, Марз направи същото – нещо, което нямаше да се случи, ако имаше истински крак – цялото му тяло се завъртя по посока на Ник.

Колкото по-дълго продължаваше и колкото повече се смееха и проклинаха един друг, толкова повече резервите на Ник, изглежда, се стопяваха, докато сякаш

Трудно признание

изчезнаха напълно.

Чудя се дали това ще свърши работа и с Бекет.

– Видя ли? Нали ти казах – обади се Марз, докато се плъзгаше по бетона.

– Не съм се забавлявал толкова от дни – призна Ник.

– Да, да. Сега може да ме пуснеш.

С дяволито изражение Ник ускори темпото.

– Добре, задник. Долу ръцете от хардуера.

– Сега зависиш от моята милост – каза Ник, размърдвайки вежди.

Когато надникна през рамо, за да провери пътя си, Марз използва моментното отвличане на вниманието му в своя полза.

– Кой го казва? – извика той, докато мушкаше свободния си крак зад колената на Ник, събаряйки го на земята.

– По дяволите! – изруга Рикси, когато загуби равновесие и падна, смеейки се.

За една дълга минута, те лежаха по гръб, рамо до рамо, смеейки се и дишайки тежко.

– Това е една много яка технология – Ник обърна глава към Марз. – Горд съм с теб, човече. Не всеки с ампутация щеше да се справи с такъв позитивизъм, с какъвто го направи ти. Просто исках да ти го кажа.

Думите уцелиха Марз право в гърдите. Той кимна рязко.

– Благодаря.

– Ухаа – чу се гласът на Чарли от другия край на стаята. – Вътре съм! Марз, вътре съм!

Двамата с Ник скочиха от пода и изтичаха през стаята. Сърцето на Марз вече бумтеше заради съвсем различна причина от тази преди няколко секунди. Спря се

зад стола на Чарли и се загледа, докато компютърния код се редеше на черния фон. Само след миг екранът посивя и се зареди интерфейса на вътрешната мрежа на НСУХН*.

– Мамка му! – възкликна Марз, взирайки се в екрана.

Пулсът му започна да спринтира. Нямахше нищо подобно на тръпката от чистото хакване.

– Трябва да вляза и изляза бързо – каза Чарли, прелитайки през страниците, за да проведе търсене на персонал. Той влезе. – Гарза, Емануел.

В Афганистан някои от екипа на Марз бяха пресичали пътищата си с Гарза. Съвсем наскоро обаче бяха открили, че осигурява охрана по време на голяма сделка за наркотици на Бандата на Чърч, която бе отвлякла Чарли – резултат от което бе ампутацията на два от пръстите му преди почти две седмици, предизвиквайки първоначалния инцидент, който бе наложил повторното събиране на екипа. Един дочут разговор по време на сделката бе разкрил, че Гарза е познавал и най-вероятно също така е работел за групата от другата страна на тази размяна – и разкриването на самоличността на тези играчи включваше голяма част от проучванията на Марз през последните няколко дни. Някой някъде щеше да осигури връзката между Чърч, който преследваше всяка информация, с която Чарли би могъл да разполага относно незаконните дейности на баща си и това, което се бе объркало в Афганистан. И инстинктът на Марз залагаше на Мани Гарза.

Един по един се появиха три файла. Жестоко. Един от тези тримата беше техният човек. Чарли кликна

---

* Научноизследователския съвет по изкуство и хуманитарни науки – Б.р.

Трудно признание

върху първия.

Марз се наведе по-близо, едва издържайки на изкушението да пропълзи в екрана и да вземе информацията с ръцете си.

– Просто отвори и разпечатай. Ще прочетем подробностите, след като излезеш.

Принтерът оживя.

– Вече е пред теб.

Изпълнен с очакване, Марз едва успяваше да стои на едно място. Той крачеше зад Чарли, разменяйки погледи с Ник и Бекет, като и двамата изглеждаха също толкова нетърпеливи, а след това отново се наведе над стола на Чарли.

Първи файл, втори файл, трети файл. Готово.

– Трябва да излизам, за да не ни проследят – заяви Чарли.

Пръстите му натиснаха поредица от клавиши и екранът потъмня. Редовете с кода се върнаха. Той написа още няколко реда и машината се изключи. Чарли се изправи, обърна се и погледна Марз с разширените си сини очи.

– По дяволите, Чарли. Мамка му. Ти успя – заяви Марз, като се хилеше и се взираше ту в изуменото и развълнувано изражение на Чарли, ту в топа хартия върху принтера.

Мъжът притисна ръка към гърдите си.

– Проклетото ми сърце ще изхвъркне.

Всички се засмяха. Въодушевлението почти замая главата на Марз.

– Беше си вълнуващо дори само да гледаш, мой човек. Наистина.

Чарли поклати глава. Тръпката от успеха беше половината от причината хакерите да правят това, с кое-

то се занимаваха.

– Да се надяваме, че имаме това, което ни трябва.

Марз грабна листовете от принтера, гърлото му се стегна. *Моля те, не позволявай това да е още една за-
дънена улица.*

В продължение на дни уеб паяк търсеше докумен-
ти, в които се споменава Гарза. Но нищо не се беше
появило, което беше съмнително по доста причини.
Дори някои да избягваха социалните медии, повечето
хора биваха споменати в някой вестник, професиона-
лен бюлетин, списък на персонала, публичните регис-
три, или дори в най-проста база от данни за търсене на
хора. Фактът, че не откриваха абсолютно нищо както
за Гарза, така и някакви негови възможни роднини, из-
глеждаше крайно неправдоподобен. Никой не живее-
ше чак толкова извън мрежата.

Очите на Марз препускаха така бързо през думите,
че едва успяваше да възприеме информацията от пър-
вия файл. Но раменете му се отпуснаха, докато аси-
милираше данните. Човекът, когото описваше инфор-
мацията, беше твърде стар, за да бъде техният Мани
Гарза. Хвърли листове на бюрото.

*Той не би могъл сам да направи така, че да изчезне
от тези архиви. Нали?*

Проблемът беше, че това нямаше да е първият път в
тяхното разследване, в който попадаха на изтрити до-
казателства. Сестрата на Чарли, Бека, бе звъннала на
911, за да съобщи за влизане с взлом в нейната и в къ-
щата на Чарли и докладите и за двете бяха изчезнали,
карайки екипа да постави под въпрос почтеността на
Балтиморската полиция. Фактът, че някой си бе нап-
равил труда да скрие присъствието на Гарза от света,
беше само едно доказателство, че не бе случайност, че

Трудно признание

попадат на друг човек от Специалните части, мотаеш се с изметта, занимаваща се с пласиране на наркотици, и която бе отвлякла Чарли и го бе измъчвала, за да се добере до информация, свързана със сделките на баща му. А именно това, че полковник Мерит беше провеждал нелегална операция, осребрявайки хероина, който екипът бе конфискувал по време на мисиите за борба с наркотиците в Афганистан. Това беше доходна странична дейност, ако банковата сметка в Сингапур, съдържаща дванадесет милиона долара, беше някаква индикация.

Вторият файл бе подобен, мъжът беше служил във Виетнам.

– По дяволите – изруга Марз, докато мятеше още листове върху разхвърляните купчини на бюрото.

Ако не откриеха Гарза тук, им оставаше да хакнат регистрите на Министерството по въпросите на ветераните, или да направят едно, вероятно също толкова времеемко и опасно гмуркане в Дълбоката мрежа – тъмната, скрита и много по-обширна част от интернет, която не беше индексирана от стандартните търсачки и предоставяше същински рай за всякакви видове криминални дейности.

– Кажи ми, че не е успял да изтрие и архивите за службата си – обади се Ник, кръстосвайки ръце.

Погледът на Марз изучаваше началото на третия файл.

Бавно на лицето му се прокрадна усмивка. Този Мани Гарза беше на подходяща възраст и бе служил в Специалните части в Афганистан преди две години, което отговаряше напълно на профила на техния човек. Дори още по-добре: файлът не съдържаеше настоящ адрес на Гарза, но имаше списък с двама близки

роднини – майка в Северна Вирджиния и сестра, която живееше в Анаполис, Мериленд.

– Мамка му, колко далеч е Анаполис? – попита Марз.

Тъй като беше от Атланта и не бе имал време да разгледа нищо тук, което не бе свързано с мисията им, нямаше никаква представа.

– Може би на четиридесет минути оттук. В зависимост от трафика – отговори Ник, приближавайки се и надничайки над горната част на страницата. – Защо?

– Хванахме те, Гарза – каза Марз, като удряше листовите срещу ръката си и се хилеше на Ник, Бекет и Чарли. – Кой иска да се отправи на пътешествие до Анаполис?